

6. Kolme vuotta myöhemmin: Nikolas Tuijotin huoneeni kattoa. Se oli tullut näinä päivinä yllättävän tutuksi. Olin lopulta antanut isälleni periksi ja palannut hoviin. Millään ei ollut enää merkitystä. Mitä siitä jos joutuisin vampyyrien politiikan syövereihin tai se, että minusta tulisi kuningas. Lastenleikkiä särkyneen sydämen rinnalla. Kaikesta oli jo kauan, mutta mikään ei ollut muuttunut. Cain oli hiipinyt elämäni päähänpiston muodossa, mutta jäänyt sydämeeni pysyvästi kivuliaana muistona. Äkkiä oveeni koputettiin ja kehoitin koputtajaa tulemaan sisään. Palvelustyttö kurkisti sisään. Hänen nimensä taisi olla Helena, tai jotain. ”Mitä asiaa?” Kysyn ärtyneenä. ”Teidän korkeutenne isänne pyytää teitä saapumaan heti hänen toimistoonsa.” Helen sanoo ja niiaa pikaisesti. ”Hyvä on. Sano, että tulen kohta.” Huokaan ja Helen niiaa uudestaan ja poistuu. Makaan paikoillani vielä hetken ja pomppaan sitten istumaan. Turha sitä on täällä kökkiä. Lähden ärtyneenä suunnistamaan kohti isäni työhuonetta. Oven edustalla seisova vartija nyökkää minulle ja päästää minut sisään. Isäni istuu suuren mahonkisen pöydän takana ja viittooo minua istumaan. ”Te kutsuite minua?” Kysyn uteliaana ja isäni nyökkää päätään. Hän on vaikuttava näky raamikkaine kehoineen ja tummina kiharoineen. ”Kyllä. Tiedäthän tänä iltana pidettävät tanssiaiset?” Isä kysyy ja nyökkään vastaukseksi. ”Hyvä sinun on aika valita kumppanisi, joka tulee hallitsemaan sinun rinnalasi, kun astun pois valtaistuimelta.” Isän sanat tulevat kuin tuulesta temmattuna. En kuitenkaan sano vastaan, mitä se hyödyttäisi? En usko, että sillä on väliä kenet valitsen. Kaikki ehdokkaat ovat minulle samoja kasvottomia ruumiita. ”Hyvä on.” Totean turtana ja isä katsoo minuun yllättyneenä. ”Mitä, ei vastarintaa? Se on tosin hyvä asia.” Isä mutisee yksikseen. ”Voit nyt poistua.” Isä sanoo ja kääntää selkensä minulle Lähde vaitonaisena ja törmään käytävällä Alexsiin. ”Hei kultapoika miksi näytät noin masentuneelta?” Alex kysyy hymyillen. ”Isä haluaa, että menen naimisiin.” Sanon ja kohautan olkiani välinpitämättömänä. ”Niinkö, sitten tämä tuli hyvään aikaan.” Alex sanoo ja hymyilee salaperäisesti. ”Mitä tarkoitat?” Kysyn hämilläni, mutta Alex kohauttaa vain olkapäitään. ”Sielähän sinä olet!” Kuuluu tuttu ääni ja Petra kiirehtii luokseni. ”Mitä sinä täällä teet?” Kysyn ärtyneenä. ”Tietenkin laita sinut edustus kuntoon. Tulehan nyt mukaani.” Petra sanoo ja lähtee vetämään minua perässään. Petra taluttaa minut huoneeseeni ja laittaa istumaan peilin eteen. ”Näytät ihan puolikuolleelta. Katsoppa nyt tukkaasikin.” Petra sanoo syvään huokaisten. Täytyy myöntää, että joka suuntaan sojottava sekainen tukkani kaipaa ehostusta. ”Hyvä on, tee mitä haluat.” Totean tylsistyneenä ja Petran ilme kirkastuu. ”Loistavaa. Tästä päivästä tulee erityinen.” Petra sanoo ja alkaa kasata kampauspöydälle erilaisia purnukoita. Petra aloittaa ehostamiseni ja tunkee hiuksiini kaikenlaisia tököttejä. Yleensä tämä olisi jonkun palvelijan hommaa, mutta Petra vaati välttämättä päästä tekemään sen. Äkkiä oveeni koputetaan ja Petra kutsuu tulijan sisään ilman, että ehdin sanoa sanaakaan. Helena tuli huoneeseen kantaen pukupussia, johon luonnolisesti suhtauduin epäillen. ”Mikä tuo on?” Kysyn ärtyneenä ja vilkaisen vuorotellen Helenaa sekä Petraa. ”No ajattelin, että et halua mennä juhliin pelkissä farkuissa ja t-paidassa.” Petra sanoo ja kohauttaa olkiaan. ”Helena, näytä puku Nikolakselle.” Petra sanoo ja Helena avaa pukupussin vetoketjun. Sen alta paljastuu tyylikäs ja yksinkertainen musta smokki. ”Tuoko pitäisi pukea?” Kysyn epäillen. ”Tietysti. Nouse nyt ylös ja laita se päällesi.” Petra toteaa päättäväisesti. Minulle ei jää muuta vaihtoehtoa kuin keplotella itseni pukuun. ”Tunnen itseni ihan pingviiniksi.” Mutisen ja silmäilen itseäni peilistä. ”Höpsis, näytät hyvälle. Sinun pitää olla juhlasalissa kymmenessä minuutissa.” Petra sanoo ja vilkaisee kelloa. ”Minä käyn nopeasti vaihtamaan vaatteet ja tulen perässä.” Petra sanoo ja se oli ilmeisesti kehoitus mennä alakertaan. Suuntaan käytävälle, jossa törmään Lucasiin. ”Eikö sinun pitäisi olla tuolla alhaalla?” Kysäisen. ”Eikö sinun pitäisi olla itse siellä?” Luca tuhahtaa ärtyneenä. ”Jep olen

koko ajan menossa.” Totean happamasti. ”Sinun ei sentään tarvitse mennä Petran kanssa. Hän varmaan pakottaa minut tanssimaan koko illan ajan.” Luca huokaa turhautuneena. ”No sinun ei tarvitse valita jotakin kumppaniksesi. Ei siinä tosin vielä mitään, joudun valitsemaan jonkun jota en rakasta.” Sanon ärtyneenä Lucan asenteeseen. Lucan silmissä välähtää jokin tunne mikä menee minulta ohi. Ennen kuin ehdin kysyä siitä Lucalta, hän avaa suunsa. ”Jep onnea sille.” Luca sanoo irvistäen. Jätän Lucan omaan arvoonsa ja kiirehdin alakertaan. Heti minut nähtyään isä tyrkkää kruunun päähäni ja käskee kulkea hänen kanssaan kohti valtaistuimia. Seuraan isääni lannistuneena fanfaarin ilmoittaessa tulostamme. Salin keskelle muodostuu pitkä käytävä, kun meille annetaan tietä. Lopulta pääsen istumaan ja haukottelen väsyneenä. Juhlat sujuvat hyvin pitkäväteisesti. Kuuluu naurua ja iloista puheensolinaa. Väki pyörähtelee tanssilattialla toinen toistaan upeimmissa puvuissa. Luullessani, että meno ei voi muuttua yhtään tylsemmäksi väkijoukko hajaantuu. Katselen uteliaana ympärilläni hämmennyksen vallassa. Samassa äkkään Cainin, joka astuu esiin väkijoukosta. Pomppaan seisomaan ja vain katson häntä. Tuntuu, että siitä kaikesta olisi jo hyvin kauan. Cainin tummat hiukset ovat kasvaneet ja ylettävät nyt hartioiden tasolle. Hänen tyykinsäkin on muuttunut, ei enää tylsiä pitkähihaisia vaan siisti kauluspaita ja farkut. Cain hymyilee ujosti ja astun vaistomaisesti eteenpäin. Meinaan kompastua rappusissa ja kruunu tippuu päästäni. En kuitenkaan välitä siitä vaan kiirehdin Cainin luokse. ”Sinä palasit.” Sanon hiljaa ja Cain hymyilee nolostuneena. ”Niin taisin tehdä. Koko tänä aikana en saanut sinua pois mielestäni. Nyt nähdessäni sinut toivon ettei ole liian myöhäistä.” Cain sanoo ja katsoo minua odottavasti. Sydämeni lyö ylimääräisen lyönnin. Onko tämä totta? Palasiko hän todella luokseni. ”Koskaan ei ole liian myöhäistä.” Sanon ja Cain hymyilee helpottuneesti. ”Kuules haluaisitko mitenkään hallita kanssani?” Kysyn irvistäen. Huomaan vasta nyt kuinka hiljaista salissa on. ”Tietysti, jos saan olla kanssasi.” Cain sanoo yllättyneenä. ”Sen minä vain halusinkin kuulla.” Sanon leveästi hymyillen ja painan huuleni Cainin huulille. Koko Sali repeää valtavaan hurraahuutoon.

Loppu.